

Μητροπολίτης Κερκύρας: “Κανονικότητά μας είναι η αγάπη”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων](#)

“Το μυστήριο της Αναστάσεως, το οποίο ζούμε στην Εκκλησία μας, είναι αυτό που δίνει νόημα στην ανθρώπινη υπόστασή μας. Επειδή αναστήθηκε ο Χριστός, ελπίζουμε. Επειδή αναστήθηκε ο Χριστός δεν φοβόμαστε. Επειδή αναστήθηκε ο Χριστός δεν νικιόμαστε από την φθορά της αμαρτίας, από τα πάθη και τα σφάλματα, που μας κάνουν να αποτυγχάνουμε να συναντήσουμε αληθινά τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Διότι εγκαθιστούν ανάμεσα στον ουρανό και την γη, αλλά και μεταξύ του καθενός μας και του συνανθρώπου μας, ένα τείχος, το οποίο μοιάζει ακατανίκητο. Είναι αυτό του υπερήφανου νού, που νομίζει ότι μπορεί να τα ανακαλύψει και να τα μάθει όλα.”,

υπογραμμίζει στο Αναστάσιμο Μήνυμα του, απευθυνόμενος προς κλήρο και λαό, ο Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος.

Μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος, προσθέτει: “Έχοντας την ανάσταση ως πυρήνα της ζωής μας, γνωρίζουμε ότι στην συνάντηση με τον Χριστό στην Εκκλησία ελευθερωνόμαστε από κάθε δεσμό. Κανονικότητά μας είναι η αγάπη. Είναι η μετάνοια και ο αγώνας να μην αφήσουμε τα πάθη και τα λάθη να μας κυβερνούν. Είναι να πιστεύουμε πως κανένας φόβος, καμία θλίψη δεν μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού. Και αυτό το ήθος, το οποίο αποτελεί την συνέχεια στους αιώνες της εμπειρίας της Υπεραγίας Θεοτόκου, των Αποστόλων, των Μυροφόρων γυναικών, των αψεудών μαρτύρων της Αναστάσεως, είναι και η δική μας ζωή!”

Αναλυτικά, το Αναστάσιμο Μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκταρίου έχει ως εξής:

«Τό μυστήριο τῆς Ἀναστάσεως, τό ὁποῖο ζοῦμε στήν Ἐκκλησία μας, εἶναι αὐτό πού δίνει νόημα στήν ἀνθρώπινη ὑπόστασή μας. Ἐπειδή ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ἐλπίζουμε. Ἐπειδή ἀναστήθηκε ὁ Χριστός δέν φοβόμαστε. Ἐπειδή ἀναστήθηκε ὁ Χριστός δέν νικιόμαστε ἀπό τήν φθορά τῆς ἁμαρτίας, ἀπό τά πάθη καί τά σφάλματα, πού μᾶς κάνουν νά ἀποτυγχάνουμε νά συναντήσουμε ἀληθινά τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο. Διότι ἐγκαθιστοῦν ἀνάμεσα στόν οὐρανό καί τήν γῆ, ἀλλά καί μεταξύ τοῦ καθενός μας καί τοῦ συνανθρώπου μας, ἓνα τεῖχος, τό ὁποῖο μοιάζει ἀκατανίκητο. Εἶναι αὐτό τοῦ υπερήφανου νοῦ, πού νομίζει ὅτι μπορεῖ νά τά ἀνακαλύψει καί νά τά μάθει ὅλα. Πού πιστεύει ὅτι θά ζεῖ γιά πάντα, καθώς θά βρίσκει τά μέσα μέ τά ὁποῖα ὁ χρόνος δέν θά μᾶς ὑποτάσσει. Πού θεωρεῖ ὅτι τό πρῶτιστο τῆς ζωῆς εἶναι νά εἴμαστε καλά, νά περνᾶμε καλά, νά ἀπολαμβάνουμε τά ἀγαθά τοῦ κόσμου, νά ἔχουμε δύναμη καί ἐξουσία ὥστε οἱ ἄλλοι νά ὑπάρχουν μόνο γιά μᾶς.

«Ἐσχατος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου ὁ θάνατος» (Α΄Κορ. 15, 26), μᾶς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καί αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἀδιάψευστη ἀλήθεια. Νικηθήκαμε ἀπό τόν παλαιό ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος δέν ἔκανε καλή χρήση τῆς ἐλευθερίας πού τοῦ δώρισε ὁ Θεός καί ἄφησε τήν ἁμαρτία νά ἁμαυρώσει τό ἀρχαῖον κάλλος. Ἀπατηθήκαμε ἀπό τόν φθόνο τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος δέν ἀντέχει νά βλέπει τήν κορωνίδα τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος, νά πορεύεται σέ κοινωνία ἀγάπης μέ τόν Θεό καί μέ τόν συνάνθρωπο. Ὑποταχθήκαμε στά ἔργα μας τά κοσμικά, τά ὁποῖα γεμίζουν τόν χρόνο μας καί μᾶς κάνουν νά πορευόμαστε μέ

τήν ψευδαίσθηση ότι είμαστε άτρωτοι, ανίκητοι, άθάνατοι. Ό θάνατος όμως παραμονεύει. Άλλοτε ως λύπη, άλλοτε ως ασθένεια, άλλοτε ως μοναξιά, άλλοτε ως τό φαινομενικό τέλος. Θέλουμε όμως να καταργηθεί. Ζητούμε έλπίδα. Καί στρεφόμαστε σ' Αυτόν πού είναι ή ανάσταση καί ή ζωή, τόν Κύριό μας.

Στήν ύμνογραφία τής Έκκλησίας μας βρίσκουμε αυτά τά εξαίσια λόγια: «*χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι . συνεσταυρούμην σοι χθές . αυτός με συνδόξασον, Σωτήρ, έν τή βασιλεία σου*» (Κανόνας του Όρθρου τής Κυριακής του Πάσχα). Είναι μία έξομολόγηση αυτά τά λόγια: Όπως Έσύ είσηλθες στόν τάφο χθές, έτσι κι έγώ έθαψα τόν παλαιό μου έαυτό μαζί Σου. Όπως Έσύ αναστήθηκες σήμερα, κι έγώ ανασταίνομαι μαζί Σου διά τής πίστεως καί τής αγάπης. Όπως Έσύ σταυρώθηκες χθές για να μάς δείξεις τήν οδό, ότι χωρίς θυσία, χωρίς κόπο, χωρίς ύπομονή ή ζωή δέν αλλάζει, έτσι κι έγώ σταυρώθηκα μαζί Σου για να Σέ ακολουθήσω σ' αυτήν τήν άληθινή οδό. Έσύ ό ίδιος λοιπόν, Σωτήρα μου, δόξασέ με μαζί Σου στήν βασιλεία Σου!

Θέλουμε να είμαστε έλεύθεροι σήμερα, αλλά δέν είμαστε. Μας υπόσχεται ό κόσμος ότι θα έχουμε ευτυχία άν αντιμετωπίσουμε τά προβλήματα πού ένέσκηψαν διά τής ασθενείας. Ότι θα έπιστρέψουμε σε μία κανονικότητα, στήν όποία θα μπορούμε να χαρούμε τήν ζωή μας καί να προχωρήσουμε ό καθένας σε ό,τι επιθυμεί. Οί χριστιανοί όμως είμαστε έλεύθεροι! Έχοντας τήν ανάσταση ως πυρήνα τής ζωής μας, γνωρίζουμε ότι στήν συνάντηση μέ τόν Χριστό στήν Έκκλησία έλευθερωνόμαστε από κάθε δεσμό. Κανονικότητά μας είναι ή αγάπη. Είναι ή μετάνοια καί ό αγώνας να μήν αφήσουμε τά πάθη καί τά λάθη να μάς κυβερνοϋνε. Είναι να πιστεύουμε πώς κανένας φόβος, καμία θλίψη δέν μπορεί να μάς χωρίσει από τήν αγάπη του Χριστού. Καί αυτό τό ήθος, τό όποιο άποτελεί τήν συνέχεια στους αιώνες τής έμπειρίας τής Ύπεραγίας Θεοτόκου, των Αποστόλων, των Μυροφόρων γυναικών, των άψευδών μαρτύρων τής Αναστάσεως, είναι καί ή δική μας ζωή!

Άς έχουμε θάρρος, άδελφοί! Άς έχουμε πίστη! Καί άς ξεκινούμε από τήν αρχή τόν αγώνα μας στήν Έκκλησία, κρατώντας τήν έλπίδα τής Αναστάσεως, να αναστηθούμε κι έμεϊς μέ τόν Χριστό, γνωρίζοντας ότι Αυτός είναι ή αλήθεια καί τό νόημα τής ζωής μας! Άς αναφωνήσουμε λοιπόν καί πάλι μέ έλπίδα, άνυψώνοντας τίς λαμπάδες καί τά αναστάσιμα κεριά ψηλά πρός τόν ουρανό καί ό ένας πρός τόν άλλο: Χριστός Ανέστη! Άληθώς Ανέστη, άδελφοί!»